

4. KNIHA ZO SÉRIE „Z KRVI A POPOLA“

VOJNA
DVOCH
KRÁĽOVIEN

MOMENTÁLNE NAJPREDAVANEJŠIA AUTORKA
PODĽA *NEW YORK TIMES*

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

SOLIS

BAVINENÉ
MORE

VODNÉ OSTRŮVY

NEJBYNŮČE HORY

MASADÓNIA

DUBOVÝ VRCH

NOVÝ PRÍSTAV

PENSBURTH

KRVAVÝ LES

PONDRAJ

CHRAM
KOSTI

PADÓNIA

LOCKSWOOD

TRÍ
RIEKY

BIELY MOST

MASSENE

SPENOVÝ MTŠ

NIELOVA
DOLINA

KLAN MŔTVÝCH KOSTÍ

KARSODÓNIA

VÍRBOVÉ
PLANINY

ELYZIJSKÉ
VRCHY

ATLANTIA

AEGEA

THRONSOVÉ
VĚTŘOVY

EVAEMON

POHORIE
NYKTOS

TADOUS

ZALIV
PODSVĚTĚ

POHORIE
SKOTOS

SARONOVÁ
JARKYNA

SAJONSKÉ
MORJA

ÚSTÍ
BOHYNĚ LONĚ

OSTROVY
BELE

VOJNA
DVOCH
KRÁLOVIEN

JENNIFER L. ARMENTROUTOVÁ

**ZELENÝ®
KOCÚR**

Z anglického originálu Jennifer L. Armentrout: *THE WAR OF TWO QUEENS: Blood and Ash, Book 4* (Published by Blue Box Press, an imprint of Evil Eye Concepts, Incorporated) preložila Dana Petrigáčová.

Translation © 2023 by Dana Petrigáčová

Zodpovedná redaktorka: Lucia Halová

Jazyková korektúra: Darina Kližanová

THE WAR OF TWO QUEENS copyright © 2022 by Jennifer L. Armentrout

All rights reserved

Slovak edition © 2023 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko

Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Cover Design © Hang Le

Grafická úprava: Design Amorandi

ISBN 978-80-69010-12-3

EAN 9788069010123

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', skenovat' ani distribuovat' v tlačenej či elektronickej forme bez predchádzajúceho písomného súhlasu. Prosím, nezúčastňujte sa pirátstva materiálov chránených autorským právom ani také správanie nepodporujte. Príbeh v tejto knihe je vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti sú dielom autorkinej predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo organizáciami je úplne náhodná.

VENOVANIE

Venované tebe, čitateľu

Casteel

Cvakanie a ťahanie pazúrov sa blížilo, keď mdlý plameň jedinej sviečky zaprskal, zhasol a uvrhol celu do čierneho tmy.

V klenutej chodbe sa objavili husté tieň – neforemná postava na všetkých štyroch. Zastavila sa, funela hlasno ako nejaký prekliaty rypoš, zacítila krv.

Moju krv.

Keď som prišiel k sebe a pohl sa, jemné pásy kameňa tieňov mi zvierali hrdlo a členky. Ten prekliaty kameň bol nezničiteľný, no to sa mi hodilo.

Z postavy vyšiel tichý ston.

„Skurvy...“ Ten tvor sa vyrútil z chodby, hnal sa dopredu a jeho prenikavé kvílenie sa premenilo na ostrý škrekot. „... syn.“

Počkal som, kým sa ku mne dovalí jeho mŕtvoľný zápach rozkladu, potom som sa chrptom pritlačil k stene a zdvihol nohy. Reťaz medzi mojimi členkami mala len pár centimetrov a okovy ma nepustili ani o kúsok ďalej, no stačilo to. Bosé nohy som mu zarazil do pliec a získal som priamy,

nanajvýš nepríjemný výhľad, keď mi tvár ovanul jeho odporný dych.

Došľaka, tento zatratený nebol práve čerstvý.

Na lysej lebke mal prilepené sivasté mäso a chýbala mu polovica nosa. Jednu lícnu kosť mal odhalenú a oči mu horeli ako žeravé uhličky. Pery natrhnuté a rozbité...

Zatratený skrútil hlavu nadol a tesáky mi zaryl do lýtka. Jeho zuby mi roztrhli nohavice a prenikli cez kožu až do svalu. Sykol som, keď mi do nohy vystrelila ohnivá bolesť.

Stálo to za to.

Tá bolesť mi za to viac ako stála.

Také uhryznutia by som znášal aj celú večnosť, ak to znamenalo, že ona bude v bezpečí... že ona nebude v tejto cele... že ona nebude prežívať túto bolesť.

Striasol som zatrateného, a keď som prekrížil nohy, obtočil som mu okolo krku reťaz. Skrútil som sa v páse a reťazou z tupých kostí som mu zovrel hrdlo, takže prestal kričať. Ako som sa otáčal, okovy zovreli hrdlo aj mne a brali mi kyslík, kým sa reťaz zarezávala zatratenému do mäsa. Ruky sa mu šúchali po zemi, keď som sa strhol opačným smerom a zlomil mu chrbticu. Čím viac som sa mykal a ťahal, koľko som spútanými rukami vládol, tým silnejšie ma okovy zvierali. Reťaz medzi zápästiami spojená s okovou okolo krku bola omnoho kratšia – no aj tak dosť dlhá.

Schmatol som zatrateného za slizké studené líca a tresol som mu hlavou o podlahu pri mojich kolenách. Jeho hnijúca krv mi ostriekala brucho aj hrud'. Kosť čvachtavo praskla. Zatratený ochabol. Vedel som, že takto dlho neostane, no aspoň som získal čas.

S horiacimi pľúcami som z neho odmotal reťaz a odkopol ho od seba. Pristál pri klenutej chodbe ako hŕba končatín. Uvoľnil som svaly. Okovy okolo krku pomaly povoľovali a napokon mi do horiacich pľúc pustili vzduch.

Zízal som na telo zatrateneho. Inokedy by som toho hajzla rozkopal ako zvyčajne, no dochádzali mi sily.

Strácal som priveľa krvi.

Tak skoro.

To nebolo dobré znamenie.

Zadychčane som pozrel dole. Rovno pod okovami z kameňa tieňov mi po rukách cez lakte a žily prechádzali tenké rezy. Spočítal som ich. Znova. Len pre istotu.

Trináť.

Trináť dní prešlo, odkedy sa služobnice prvýkrát vyrojili v tejto celi, oblečené v čiernom a mliekve ako hrobka. Chodili raz denne a púšťali mi žilou, akoby som bol nejaký prekliaty sud odrodového vína.

Na perách sa mi usadil napätý, divoký úsmev. Na začiatku sa mi podarilo tri vyradiť. Roztrhol som im hrdlo, keď sa priblížili, práve preto mi skrátili reťaz medzi zápästiami. No skutočne som zabil len jednu z nich. Prekliate hrdlá ostatných dvoch sa zrástli samy od seba za niekoľko minút – sledovať to ma fascinovalo a rozčuľovalo zároveň.

No aspoň som sa naučil niečo užitočné.

Nie všetky služobnice krvavej kráľovnej sú revenantky.

Zatiaľ som netušil, načo mi tá informácia bude, no domyslel som si, že moju krv používajú na výrobu novučičkých reviek. Alebo ako dezert pre tých šťastnejších.

Hlavu som si oprel o stenu a snažil sa nedýchať príliš zhlboka. Ak by ma nezadusil smrad spacificovaného zatrateneho, tak kameň tieňov okolo krku určite.

Zavrel som oči. Predtým než sa prvýkrát ukázali služobnice, som tu už pár dní strávil. Koľko presne? Nebol som si istý. Dva dni? Týždeň? Alebo koľko?

Zarazil som sa. Prestaň s tým, došľaka!

Nesmel som takto uvažovať. Ani som sa nechystal. Naposledy som to tak robil, snažil som sa spočítať dni a týždne, až raz čas skrátka prestal plynúť. Z hodín sa stali dni. Z týždňov roky.

A moja myseľ práchnivela ako zhnitá krv tečúca z rozmlátenej hlavy zatrateneho.

Tu a teraz bolo všetko iné.

Cela bola väčšia a vchod do nej nebol zamrežovaný. Niežeby bol nutný s okovami z kameňa tieňov a reťazami. Tie boli zo zmesi železa a kostí božstiev, napojené na hák uchytený v stene a na kladkostroj, aby sa dali predĺžiť alebo skrátiť. Mohol som si sadnúť a trochu sa hýbať, no nič viac. V cele som však nemal okná ako predtým a vlhký stuchnutý pach mi prezrádzal, že ma znova držia v podzemí. Voľne sa potulujúci zatratení však predstavovali ďalšiu novinku.

Pootvoril som oči. Ten hajzel pri klenbe bol asi šiesty alebo siedmy, ktorý mi vošiel do cely, lebo ho prilákal závan krvi. Ich stav mi napovedal, že nad zemou majú s týmito potvorami veľký problém.

Už som počul o útokoch zatratených vnútri Opevnenia okolo Karsodónie. Krvavá koruna z nich obviňovala Atlantiu a nahnevaných bohov. Vždy som veril, že na vine boli nenásytní povýšení, ktorí vysávali smrteľníkov a nechávali ich napospas premene. Teraz som si začínal myslieť, že azda zatratených držia tu dole. Ak áno a môžu sa dostať na povrch, tak ja tiež.

Kiežby som nejako vedel povoliť tie prekliate reťaze. Strašne dlho som ťahal ten hák. Pri všetkých pokusoch sa však zo steny vysunul tak o pol centimetra – ak vôbec.

Lenže nielen to bolo teraz inak. Okrem zatratených som videl iba služobnice. Nevedel som, čo si o tom myslieť. Predpokladal som, že to bude ako naposledy. Pričasté návštevy krvavého kráľovského páru a ich kamošov, ktorí sa mi vysmievali a spôsobovali mi bolesť, vysávali mi krv a robili si, čo sa im zachcelo.

Isteže, moja posledná skúsenosť s týmto debilným zajatím sa začala inak. Krvavá kráľovná sa mi najskôr snažila „otvoriť oči“, stiahnuť ma na svoju stranu. Obrátiť ma proti mojej rodine a kráľovstvu. Keď to nevyšlo, začala sa skutočná zábava.

Tak to bolo s Malikom? Odmietol ich hry, a tak ho zlomili, ako sa im to takmer podarilo so mnou? Nasucho som prehlto. Nepoznal som odpoveď. Brata som nevidel, no určite mu robili niečo podobné. Držali ho omnoho dlhšie a vedel som, čoho sú schopní. Poznal som zúfalstvo a beznádej. Zažil som, aké to je dýchať a cítiť, že niekto ma naplno ovláda... stratiť sám seba. Aj keby naňho nikdy ani nesiahli, byť zajatcom a v úplnej izolácii sa každému po chvíli podpíše na myslí. A chvíľa môže v tomto prípade trvať kratšie, než by sa zdalo. Prinúti človeka o všeličom premýšľať. Všeličomu veriť.

Rozstrasenú nohu som pokrčil, ako sa dalo, a sklopil som zrak k rukám položeným v lone. V tme som takmer nevidel lesk zlatej vlnovky na ľavej dlani.

Poppy.

Prstami som zovrel odtlačok a stisol si dlaň tak silno, akoby som mohol vyvolať čosi iné než jej výkriky. Vymazať obraz jej nádhernej tváre skrútenej bolesťou. Nechcel som ju takto vidieť. Chcel som ju vidieť tak, ako vyzerala na lodi, s tvárou zaliatou rumenom a nádhernými zelenými očami s jemným strieborným leskom, horlivým a vábivým, vyžarujúcim spoza zreníc. Chcel som spomienky na líca ružové túžbou alebo hnevom, ktorý ju väčšinou pochytil, keď uvažovala – v duchu alebo veľmi nahlas –, či by bolo nevhodné ma bodnúť. Chcel som vidieť jej pootvorené žiadostivé pery a žiaru jej pokožky, keď sa ma dotýka a lieči ma spôsobmi, o akých sa jej ani nesnívalo. Znova som zavrel oči. Došľaka, videl som len krv, ako jej tečie z uší, nosa a celé telo sa jej zvíja v mojom náručí.

Bohovia, len čo sa odtiaľto dostanem, roztrhám tú suku kráľovnú na kusy!

Aj sa odtiaľto dostanem.

Tak či onak sa vyslobodím a postarám sa, aby cítila všetko, čo kedy spôsobila Poppy. Desaťnásobne.

Začul som kroky a otvoril som oči. Svaly na krku sa mi napli a pomaly som narovnal nohu. Toto nebolo bežné. Odkedy mi

služobnice naposledy pustili žilou, prešlo len pár hodín. Jedine, že by som začínal strácať pojem o čase.

Sústredil som sa na zvuk približujúcich sa krokov a v hrudi som pocítil nepokoj. Ozývalo sa viacero nôh, no jedny dopadali ťažšie. Čižmy. Zaťal som zuby a zdvihol pohľad ku vchodu.

Prvá vošla služobnica, ktorá takmer splývala s tmou. Nepovedala ani slovo, keď sa jej sukne kĺzali okolo zatrateného na zemi. Škrtnutím ocele o kameň zapálila knôť sviečky na stene, kde iná dohorela. Keď pozapaľovala sviečky, vošli ďalšie štyri, ich ženské črty zakryté namaľovanou čiernou maskou krídel.

Zakaždým, keď som ich videl, kládol som si rovnakú otázku. Čo, doriti, mali s tou farbou na ksichte?

Niekoľkokrát som sa opýtal. Odpoveď som nikdy nedostal.

Postavili sa po oboch stranách chodby, pridala sa k nim aj tá prvá a vtedy som pochopil, kto príde. Pohľad som zameral na vchod medzi nimi. Zacítil som vôňu ruží a vanilky. Rozhostil sa vo mne žeravý a nekonečný hnev.

Potom vošla ona a pôsobila ako pravý opak svojich služobníc.

Biela. Tá striga mala na sebe upnuté snehobiele, takmer priesvitné šaty, ktoré nechávali veľmi málo na predstavivosť. S odporom som skrútil pery. Okrem červenohnedých vlasov siahajúcich po úzky opásaný driek sa vôbec nepodobala na Poppy.

To som si aspoň opakoval.

Že v jej črtách nie je nič podobné – tvar očí, rovná línia dokonalo tvarovaného nosa či plné zmyselné pery.

Došľaka, na tom predsa nezáležalo.

Poppy nebola v ničom ako ona.

Krvavá kráľovná. Ileana. Isbeth. Známejšia pod menom suka, čo onedlho zdochne.

Priblížila sa ku mne a ja som stále netušil, ako som si mohol nevšimnúť, že nie je povýšená. Oči mala tmavé a bezodné, no nie také matné ako upíri. Jej dotyk... došľaka, za tie roky mi

splynul s inými. Hoci bol studený, nebol ľadový a bezkrvný. Ale prečo by som ja alebo ktokoľvek iný vôbec zvažoval možnosť, že je niečím iným, než tvrdí?

Nenapadlo to nikomu okrem mojich rodičov.

Určite poznali pravdu o krvavej kráľovnej – o tom, kým v skutočnosti je. A nič nám nepovedali. Nevarovali nás.

Zožieral ma štipľavý, bodavý hnev. Možno by sa v konečnom dôsledku nič nezmenilo, ani keby sme to vedeli, no rozhodne by sme k nej pristupovali inak. Bohovia, boli by sme sa lepšie pripravili, keby sme vedeli, že jej nevidané šialenstvo poháňa stáročná pomsta. Viac by sme si to premysleli. Uvedomili by sme si, že je naozaj schopná všetkého.

No s tým sa už nedalo nič robiť, najmä keď som pripútaný k tej prekliatej stene a Poppy sa niekde tam vonku vyrovnáva so skutočnosťou, že táto žena je jej matka.

Má pri sebe Kierana, pripomenul som si. Nie je sama.

No ani falošná kráľovná neprišla sama. Za ňou vošiel dnu vysoký muž pripomínajúci zapálenú sviecu. Ten skurvysyn bol celý zlatý, od vlasov po namaľovanú tvár. Jeho oči mali taký bledý odtieň modrej, až pôsobili priam bezfarebne. Aj niektoré služobnice mali také oči. Stavil by som sa, že je to ďalší revenant. Lenže jedna z revenantiek, ktorej sa zahojilo roztrhnuté hrdlo, mala hnedé oči. Nie všetci revenanti mali svetlé dúhovky.

Zastal pri vchode, zbrane, na rozdiel od služobníc, neskrýval. Videl som čiernu dýku upevnenú na hrudi a dva meče na chrbte, ich zahnuté rukoväte pri bokoch. Srať naňho. Pozornosť som presmeroval ku krvavej kráľovnej.

Svetlo sviečky sa odrážalo od diamantových vežičiek v rubínovej korune, keď sa Isbeth zadívala na zatrateného.

„Neviem, či vieš,“ povedal som uvoľnene, „ale behá ti tu háved.“

Zdvihla tmavé obočie a dvakrát luskla prstami s načerveno nalakovanými nechtami. Dve služobnice sa naraz pohli

a zdvihli zvyšky zatrateneho. Vyniesli ich von a Isbethin pohľad sa zamerl na mňa. „Vyzeráš otrasne.“

„Hej, ale ja sa môžem umyť. Lenže čo ty?“ usmial som sa a všimol si, ako sa jej napla pokožka okolo pier. „Smrad zo seba nezmyješ ani ho zo seba nijako nedostaneš. Ten hnus je už v tebe.“

Isbethin smiech znel ako rinčiace sklo zarezávajúce sa do každého môjho nervu. „Ach, drahý Casteel, zabudla som, aký vieš byť očarujúci. Niet divu, že moja dcéra je z teba očividne hotová.“

„Nevolaj ju tak!“ odsekol som.

Hrala sa s prsteňom na ukazováku a prekvapene na mňa pozrela. Bol zlatý s ružovým diamantom. Zlato sa lesklo a žiarilo ešte aj v tom mdlom svetle – jedine atlantínske zlato sa mohlo tak ligotať. „Prosím ťa, len mi nehovor, že neveríš, že som jej matka. Viem, že nie som etalón čestnosti, no o nej som vždy hovorila pravdu.“

„Je mi u riti, či si ju deväť mesiacov nosila v lone a porodila vlastnými rukami.“ Začal som päste. „Nič pre ňu neznamenáš.“

Isbeth neprirodzene ustrnula a stíchla. Ubehlo niekoľko sekúnd, kým prehovorila: „Bola som jej matkou. Nepamätá si z toho nič, lebo vtedy bola len malým bábätkom, dokonalým a krásnym v každom smere. Spávala som a zobúdzala sa vedľa nej každý deň, až kým som vedela, že už ďalej nemôžem podstupovať také riziko.“ Vykročila a lem jej šiat sa tiahol cez kaluž krvi zatrateneho. „A bola som jej matkou, aj keď si myslela, že som len jej kráľovnou, liečila som jej rany, keď bola tak vážne zranená. Urobila by som hocičo, aby som tomu zabránila.“ Hlas jej zoslabol a skoro by som jej aj uveril. „Urobila by som hocičo, aby nemusela pretrpieť ani len sekundu bolesti. A aby si pri každom pohľade do zrkadla nemusela spomenúť na hrôzy, čo zažila.“

„Keď sa pozrie do zrkadla, vidí len krásu a odvahu,“ odsekol som.

Nadvihla bradu. „Naozaj tomu veríš?“

„Viem to.“

„Ako dieťa pri pohľade na seba často plakala,“ povedala mi a zovrelo mi hrud'. „Neraz ma prosila, aby som ju napravila.“

„Žiadnu nápravu nepotrebuje.“ Vrela vo mne nenávisť – nekonečný odpor –, že sa Poppy vôbec niekedy takto cítila, hoci aj v detstve.

Isbeth sa na chvíľu odmlčala. „Aj tak by som bola urobila všetko, aby som tomu zabránila.“

„A podľa teba si v tom nezohrala žiadnu rolu?“ zvolal som.

„To nie ja som opustila bezpečie hlavného mesta a Wayfairu. Ja som ju neukradla.“ Začala zuby a prekliato povedome vystrčila bradu. „Keby ma Koralena nezradila – keby nezradila ju –, Penellaphe by nikdy nespoznala takú bolesť.“

Pochybnosti sa vo mne bili so znechutením. „A ty si ju nezradila, keď si ju poslala do Masadónie? Za vojvodom Teermanom, ktorý...“

„Mlč!“ Znova zmeravela.

Nechcela to počuť. Smola. „Teerman ju pravidelne týral. A dovolil to aj ostatným. Urobil si z toho kratochvíľu.“

Isbeth ustúpila.

Vyhrnul som pery a odhalil tesáky. „Za to môžeš ty. Neobviňuj nikoho iného, aby si sa zbavila výčitiek. Vždy, keď sa jej dotkol, ublížil jej. Tvojou vinou.“

Zhlboka sa nadýchla a narovнала sa. „Nevedela som o tom. Keby áno, rozpárala by som mu brucho a nakrmlila ho vlastnými vnútornosťami, až by sa nimi zadusil.“

Nuž, o tom som nepochyboval.

Lebo som videl, ako to raz urobila jednému smrteľníkovi.

Silno stisnuté pery sa jej pri pohľade na mňa chveli. „Zabil si ho?“

Zaplavila ma divoká vlna uspokojenia. „Áno, zabil.“

„Bolelo ho to?“

„Čo myslíš?“

„Že si sa o to postaral.“ Odvrátila sa a zamierila k stene, kým sa dve služobnice vrátili na svoje miesta pri dverách. „Dobre.“

Trpko som sa zasmial. „Tebe urobím to isté.“

Usmiala sa ponad plece. „Vždy mi imponovala tvoja odolnosť, Casteel. Predpokladám, že ju máš po matke.“

Ústa mi zaplavila žeravá chuť. „Ty to predsa vieš najlepšie, všakže?“

„Len aby si vedel...“ mykla plecami. Po chvíli pokračovala. „Spočiatku som k tvojej matke nepocit'ovala nenávisť. Milovala Maleca, lenže on miloval mňa. Nezávidela som jej. Bolo mi jej ľúto.“

„Určite si to rada vypočuje.“

„To sotva,“ zašomrala a narovнала ohnutú sviečku. Prstami prešla po plameni, ktorý sa divoko zavlnil. „Ale teraz ju nenávidím.“

Bolo mi to úplne jedno.

„Každou bunkou svojho tela.“ Z plameňa, ktorého sa dotkla, sa vznášal tmavý, hustý čierny dym, ktorý sa obtrel o mokrý kameň a zanechal na ňom fľak.

To ani zďaleka nebolo normálne. „Čo si, došľaka?“

„Som len mýtus. Rozprávka, ktorou kedysi strašili atlantínske deti, aby nekradli, čo im nepatrí,“ povedala a cez plece na mňa pozrela.

„Takže ty si lamaea?“

Isbeth sa zasmiala. „Si podarený, ale myslela som, že máš viac rozumu.“ Prešla k ďalšej sviečke, znova ju narovнала. „Možno nie som bohyňa podľa vašich kritérií a viery, no mám rovnakú moc. Tak prečo by som ňou nebola?“

Bolo mi to akési povedomé – niečo také určite spomínal Kieranov otec, keď sme boli mladší. Keď zomierala vlkolačica, ktorú Kieran miloval a modlil sa k bohom, o ktorých vedel, že spia a nezachránia ju. Modlil sa vtedy ku komukoľvek, kto azda počúval. Jasper ho varoval, že... by mu mohol odpovedať niekto iný ako boh.

Jeho volanie vraj mohol vypočuť falošný boh.

„Polobohyňa,“ zašepkal som zachrípnutým hlasom a s prekvapeným pohľadom. „Si polobohyňa. Nepravá bohyňa.“

Isbeth sa nadvihol kútik úst, no prehovoril revenant so zlatou tvárou. „Nuž, zdá sa, že predsa má rozum.“

„Niekedy,“ mykla plecom.

Doboha! Veril som, že polobohovia sú rovnaký mýtus ako lamaea. „Bola si ňou stále? Úbohous napodobeninou niečoho skutočného, pekelnou odhodlanou ničiteľ zúfalé životy?“

„Tvoja domnienka ma trochu uráža. Ale nie. Poloboh sa nerodí, človek sa ním stáva, keď boh zakázane povýši smrteľníka, ktorý nebol vyvolený.“

Netušil som, čo má na mysli vyvoleným smrteľníkom, a nedostal som šancu opýtať sa, lebo ma predbehla s otázkou: „Čo vieš o Malecovi?“

Kútikom oka som videl, ako zlatý revenant zaklonil hlavu.

„Kde je môj brat?“ odpovedal som protiotázkou.

„Nedáľeko.“ Isbeth mi pozrela do očí a tleskla rukami. Okrem atlantínskeho prsteňa na nich nemala žiadne klenoty.

„Chcem ho vidieť.“

Jemne sa uškrnula. „Pochybujem, že je to múdre.“

„Prečo?“

Priblížila sa ku mne. „Nezaslúžil si si to, Casteel.“

Žieravina sa vo mne šírila ďalej, zasiahla mi žily. „Nerád by som ťa sklamal, ale túto hru sa už hrať nebudeme.“

Isbeth našpúlila ústa. „Ale mne sa táto hra páčila. Aj Malikovi. Prirodzene, bol v nej omnoho lepší, než si kedy bol ty.“

Zúrivosť ovládla každú bunku môjho tela. Vyskočil som zo zeme, keď sa hnev vo mne zhmotnil do zvuku. Ďaleko som sa však nedostal. Okovy na hrdle mi strhli hlavu dozadu a na členkoch a zápästiach ma uzemnili a hodili ma o stenu. Služobníci sa priblížili.

Isbeth zdvihla ruku a kývla na mňa. „Cítiš sa teraz lepšie?“

„Prečo neprídeš bližšie?“ zavrčal som celý zadychčaný, keď sa mi pás okolo hrdla pomaly uvoľnil. „Potom sa budem cítiť lepšie.“

„O tom nepochybujem, ale vieš, mám plány, ktoré si vyžadujú, aby moje hrdlo ostalo nedotknuté a hlava na pleciach,“ odvetila a uhladila si šaty na prsiach.

„Plány sa vždy dajú zmeniť.“

Isbeth sa uskrnula. „Lenže tento si vyžaduje aj tvoje prežitie.“ Sledovala ma. „Neveríš tomu, však? Keby som chcela, aby si bol mŕtvy, už by si bol.“

Prižmúril som na ňu oči a ona úsečne prikývla. Zlatý revenant vyšiel na chodbu a vzápätí sa vrátil s vrecom. Okamžite ma ovalil zápach smrti a rozkladu. Celým svojím bytím som sa sústredil na vrece v revenantových rukách. Netušil som, čo sa v ňom skrýva, no bolo mi jasné, že niečo, čo bolo kedysi nažive. Rozbúchalo sa mi srdce.

„Zdá sa, že z mojej kedysi priateľskej a očarujúcej dcéry vyrástla násilná bytosť so sklonom predvádzať sa,“ poznamenala Isbeth, keď revenant pokrľakol a rozviazal vrece. „Penellape mi poslala odkaz.“

Pootvoril som ústa pri pohľade na revenanta, ktorý opatrne prevrátil vrece a... vykotúľala sa z neho ľudská hlava. Okamžite som rozoznal plavé vlasy a hranatú sánku.

Kráľ Jalara.

To ma poser!

„Ako vidíš, veľmi zaujímavý odkaz,“ dodala Isbeth ironicky.

Nemohol som uveriť, že sa dívam na hlavu krvavého kráľa. Pomaly sa mi na perách rozhostil úsmev. Zasmial som sa – prenikavo a schuti. Bohovia, Poppy bola... došľaka, bola divoká tým najúžasnejším spôsobom a nevedel som sa dočkať, kedy jej ukážem, ako veľmi jej ten čin schvaľujem. „To je... bohovia, toto je moja kráľovná!“

V očiach zlatého revenanta sa zračilo prekvapenie, no ja som sa smial, kým som do prázdneho žalúdku nedostal křče. Až sa mi do očí nahrnuli slzy.

„Som rada, že sa na tom bavíš,“ reagovala Isbeth chladno.

S trasúcimi sa plecami som si oprel hlavu o stenu. „Doboha, pravdupovediac, toto je najlepšia vec, akú som za dlhý čas videl.“

„Povedala by som, že musíš častejšie chodiť von, ale...“ pohrdavo kývla na reťaze. „Toto bola len časť odkazu, ktorý mi poslala.“

„Bolo toho viac?“

Isbeth prikývla. „Pribalila aj niekoľko vyhrážok.“

„To ma neprekvapuje.“ Zachechtal som sa. A ľutoval som, že som to nemohol vidieť. Ani na sekundu som nezapochoyboval, že Jalarov život ukončila práve Poppina ruka.

Krvavej kráľovnej sa rozšírili nozdry. „Ale jedna vyhrážka ma mimoriadne zaujala.“ Klakla si, pomaly sa spustila na zem ako chladnokrvné hady, čo žijú na úpäti pohoria Nyktos. Oranžovočervené dvojhlavé hady rovnako jedovaté ako zmija predou mnou. „Na rozdiel od teba a mojej dcéry, mne a Malecovi nebolo nikdy dopriate privilegium svadobného odtlačku – dôkazu, že ten druhý žije či zomrel. A ty vieš, že ani spojenie, ktoré medzi sebou majú spriaznené duše, neupozorní na smrť toho druhého. Posledné storočia som strávila v presvedčení, že Malec je mŕtvy.“

Okamžite ma prešiel smiech.

„No zdá sa, že som sa mylila. Podľa Penellaphe je Malec nie len nažive, ale ona vraj vie, kde sa nachádza.“ Revenant znova zaklonil hlavu a nespúšťal z nej oči. Zdalo sa, že Isbeth si to nevšimá. „Vyhlásila, že ho zabije, a keď Penellaphe začne veriť v svoju moc, pokojne by mohla.“ Tmavé oči zamerala na mňa. „Je to pravda? Žije?“

Došľaka, Poppy sa s tým nebabrala.

„Je to pravda,“ potvrdil som potichu. „Žije. Zatiaľ.“

Štíhle telo jej priam vibrovalo. „Kde je, Casteel?“

„Ale no tak, Sukbeth,“ zašepkal som a natiahol som sa k nej, ako sa mi dalo. „Mala by si vedieť, že ma nijako neprinútiš,